

enthusiast

МЕРИ БЪРТЪН

АКУЛАТА

ЗАБРАВЕНИТЕ ДОСИЕТА #1

МЕРИ БЪРТЪН

АКУЛАТА

ЗАБРАВЕНИТЕ ДОСИЕТА #1

Превод от английски
Мария Чайлд

enthusiast

София, 2021

Mary Burton
The Shark

Text copyright © 2016 Mary Burton
All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with ANA Sofia, Ltd.

Мери Бъртън
Акулата

© Мария Чайлд, превод, 2021
© Ивайла Пеева, Яна Арзиропулос, дизайн на корица, 2021
© Olga Karpushina, Alexei Vanyashin for Curreal, наборен шрифт Lora, (SIL Open Font License), 2021
© Enthusiast – запазена марка на „Алто комуникайшънс енд пबлшиинг“ ООД, 2021

ISBN 978-619-164-412-4

ПЪРВА ГЛАВА

Понеделник, 12 септември, 17:45 ч.

Никой не вдигна тревога, когато Райли Тейтъм изчезна преди дванадесет години. Никой не позвъни в полицията, не организираха група за издирването ѝ, нито разпространиха листовки със снимката ѝ. Тя просто изчезна от улицата, като че бе погълната от някаква бездна. Цялата. Трябваше да е мъртва. Отдавна забравена. Но по неизвестна за самата нея причина тъмнината я изплю обратно навън.

В момента Райли работеше в щатската полиция във Вирджиния и двамата с петгодишния ѝ лабрадор Купър сформираха екип за издирвания, който се радваше на солидна репутация. Тренираха редовно както сред природата, така и в градска среда, за да усъвършенстват неговите умения и да развият нейната способност да разчита езика на тялото му при приближаване на издирвания обект.

Резултатът от всички тези упорити тренировки сега се проверяваше в реални условия под замиращата надгърветата слънчева светлина, която потапяше гората във все по-дълбоки сенки. Дори в тази част на деня температурата надхвърляше тридесет и два градуса, а стопроцентната влажност във въздуха го съгъстяваше и пре-

върщаше в гореща супа. Тънката риза на Райли попиваше влагата, камуфлажната униформа защитаваше краката ѝ от шубрака, кубинките предпазваха глезените ѝ от навяхване и ухапвания от змии, а шапката за сафари предпазваше загорялото ѝ лице и тъмната ѝ, стегната в кок коса.

Подгръпването на каишката в ръката ѝ я накара да се фокусира върху Купър. Кучето наведе муцуна към земята, затвори уста и размаха опашка – все сигнали, че миризмата на обекта, който преследваха, е силна. Бяха близо. Тя коленичи на тясната пътека и внимателно разгледа едва забележимите следи по тревата, които сочеха към горната част на билото.

Издирваното лице беше Джакс Картър, сводник и наркодилър. Според информацията в криминалното му досие, Картър работеше в района на междущатската магистрала I-95, който образуваше коридор между Ричмънд и столицата Вашингтон. Джакс и приятелката му Дарла Джонсън държаха две-три проститутки и предлагаха услугите им от един кемпер, който често можеше да бъде видян край паркинзите за тирове или из местата, където се провеждаха големи фестивали. Картър и Джонсън откриваха момичетата в социалните мрежи и ги подмамваха с любовни клетви и обещания за семейство. Двойката държеше момичетата под строг контрол и ако някое от тях решише да си тръгне, тактиката се променяше и преминаваше от сладки приказки към заплахи и брутална жестокост.

Райли беше забелязала кемпера за първи път преди месец на един паркинг за тежкотоварни камиони по средата между Ричмънд и Вашингтон. Беше в почивка и бе паркирала на сянка, когато зърна младо, оскъдно облечено момиче да излиза от кабината на голям тир. Момичето бързо прекоси паркинга и изчезна в кемпера. Минут

по-късно друго момиче, само кожа и кости, направи същото. Райли тъкмо се канеше да повика подкрепление, когато ù се обадиха да потегли към сцената на верижна катастрофа. Часове по-късно, когато се върна на паркинга, от кемпера нямаше и следа.

По-рано днес бяха повикали неин колега да помогне на пребито момиче в близост до кемпера на Картър, който беше паркиран в района на крайпътното заведение. Охранителната камера на заведението беше уловила Картър да нанася силни удари по кльошавото тяло на момичето. Изглеждаше така, сякаш хлапето е загубило съзнание, но когато Картър го приближи със стиснат юмрук, то измъкна нож от джоба си и го наръга в крака. Насилникът се преви от болка, залитна назад и се подготви за ново нападение, когато сирените на приближаващите полицейски коли го уплашиха. Отпраши с червено камаро на запад към Блу Ридж и когато стигна подножието на планината, заряза колата на изоставена автомобилна алея, обрасла с плевели.

Местните новинарски канали се сдобиха с видео от побоя над момичето, записано на телефона на случаен свидетел, и го излъчиха няколко пъти. Видеозаписът бързо се разпространи и в интернет. Полицията от четири окръга бяха вдигнати на крак и когато камарото на Картър беше открито, издирваческият талант на Райли и Купър ги извади на предна линия. Когато тя и кучето ù пристигнаха при скритата в един гъст шубрак кола, там вече се беше събрала група помощник-шерифи. Медиите излъчваха репортажи на живо. Беше пълен цирк.

Райли се надяваше, че раната в крака ще забави Картър и издирваческата група ще успее да го настигне преди свечеряване.

Според плана тя и Купър щяха да бъдат подкрепени от

трима помощник-шерифи. Беше получила предложение за помощ и от частна охранителна фирма на име „Шийлд Секюрити“ с централен офис край Куантико, но го беше отхвърлила, защото се страхуваше, че екип от непознати цивилни само щеше да забави издирването.

Райли поднесе пред муцуната на Купър една от откритите в колата ризи на Картър и я задържа достатъчно, за да може кучето да запомни миризмата и да подхване следата. Купър излая и я поведе заедно с тримата помощник-шерифи навътре в гората.

Два часа след началото на търсенето един от помощниците се спъна в някакъв дънер и си навехна глезена. Три часа след това вторият бе омаломощен от жегата, а третият изостана, за да помогне на колегата си да се върне в базата. Райли трябваше да прекъсне издирването, но когато си спомни окървавеното лице на пребитото момиче, се сети за друго младо момиче. Хана беше избягала от вкъщи, Райли я беше прибрала в дома си и скоро щеше да я осинови. През последните пет години беше станала свидетелка на разицфването на Хана, която при различно стечение на обстоятелствата лесно би могла да свърши като момичето от видеото.

Затова поиска разрешение да продължи. Нямаше да влиза в пряк сблъсък с извършителя, докато не ѝ изпратеха друго подкрепление. Когато ѝ дадоха зелена светлина, прегледа закачения на хълбока си пневматичен пистолет марка „Сиг Сауер“ с десет патрона и прехвърли кашиката на Купър в другата си ръка, в случай че ѝ се наложи да измъкне оръжието. Обеща да осведомява базата за местонахождението си на всеки петнайсет минути.

След половин час забеляза очертанията на пресни следи от кубинки. Траекторията на отпечатъците потвърждаваше, че обектът се намира някъде на запад. Десният от-

печатък беше дълбок, а левият плитък – знак, че Картър разчита повече на десния си крак. Крачките му изглеждаха по-къси, което предполагаше, че се движи по-бавно.

Добре.

Погледът на Райли се плъзна по бујната зелена растителност наоколо и се спря върху червените капки кръв, полепнали по листата напред. Подобно на всички останали следи по пътя, цветът и разположението на капките също разказваха своя история. Тъмночервената кръв подказваше за пробита вена. Светлочервената означаваше, че кръвта е разрежена от стомашна течност в резултат на коремна рана. Розовата пяна беше сигнал за вероятна гръдна рана.

В този случай кръвта беше тъмночервена. Нискокисло-родна. Без съмнение идваше от пробождането, при което ножът беше срязал вена. Пътеката се разклоняваше и червените капчици се виждаха по листата и в двете посоки.

Райли се наведе и прошепна в ухото на Купър нещо на чешки – езика, на който бе научен да се подчинява по време на работа. „Апорт!“ Донеси!

Купър подуши около първите капки кръв, после около следващите. На второто място се спря, задуши по-усилено и завъртя опашка.

– Добро момче – прошепна тя.

Продължиха напред. Алените пръски покриваха все повече листа. Разстоянието помежду им се скъси до по-малко от метър. Течеше шестият час от началото на преследването и раната на Картър беше започнала да се отваря. Измъчваше го болка, най-вероятно беше гневен и следователно беше по-вероятно да направи грешка, ако го притиснеха.

Още по-добре.

Райли вдигна едно листо и докосна кръвта. Все още

беше мокра. Прясна. Вдигна крак, за да пристъпи напред, когато чу изпукването на счъка. Измъкна оръжието си. Купър вдигна глава и погледна надясно. Впи напрегнат поглед сред дърветата, но езикът на тялото му не подсказваше Картър да е наблизо.

Райли бавно клекна и леко придърпа напрегнатото животно към себе си. Ритъмът на сърцето ѝ се ускоряваше. Насили се да забави дишането си и да се вслуша в шепнещия сред дърветата вятър. Минаха десет секунди. Не последва ново движение. Само тишина.

Можеше да изостане малко, но щеше да е рисковано. Шансът на Картър да се измъкне нарастваше, ако успееше да излезе от гората и да се докопа до някоя кола. Купър умееше да следи хора, но не и превозни средства.

Стомахът ѝ отново се сви при спомена за зърнестия черно-бял запис от охранителната камера, на който юмрукът на Картър се забиваше в кльощавото момиче. Ако негодникът успееше да избяга, щеше да открие жертвата си и да я хвърли в такава дълбока дупка, че никой нямаше да я намери.

Райли се изправи и проследи с поглед виещата се сред ниския гъсталак пътека. С ръста си от метър и осемдесет беше висока за жена и макар да бе в отлична форма, щеше да е истинска лудост да продължи да преследва ранен и вероятно въоръжен престъпник на тази отслабваща светлина с цел да го накара да излезе от планината. Щеше да го следва отблизо, но нямаше да влиза в контакт, защото знаеше, че в най-лошия случай една нощ без храна и вода щеше да изчерпи енергийните запаси на Картър и да го превърне в по-лесна мишена, когато подкреплението пристигнеше по изгрев слънце.

Погледът на Купър отново се стрелна надясно. Този път тя долови съвсем слабо движение. Тук имаше още

някой. Замръзна на място и погледът ѝ обходи гъстите храсти. Дали не бяха дошли допълнителни полицаи, или по-лошо – някой от побратимите на Картър?

Дясната ѝ ръка стегна захвата си около дръжката на пистолета, докато изчакваше. Наблюдаваше. Пълна неподвижност. Тишина. Колкото и упорито да озлеждаше, не успя да забележи опасност. Най-накрая Купър отместа поглед встрани. Затвори уста и започна да души по-бързо и да върти опашка.

Откъм пътеката се разнесе шум от счупени съчки, последван от болезнен стон. Картър. Беше отпреди. Наблизо. Райли грабна мобилния си телефон, изпрати съобщение до базовата станция и няколко секунди по-късно долетя отговор.

„Двама помощник-шерифи ще пристигнат след час.“

Купър остана нащрек, притихнал – доказателство, че часовете на продължителни тренировки не бяха напразни.

Тя отвърна: „Прието.“

Искаше да има видимост към Картър, затова пъкна телефона в джоба си и заедно с Купър бавно започна да си проправя път сред клоните. Движеше се почти безшумно, контролирайки стъпките и дишането си. Когато изкачи следващата височина, видя Картър да залита към едно дърво. В едната си ръка стискаше пистолет, другата беше притиснал към окървавеното си бедро. Той опря гръб в тънкото стъбло, бавно се свлече към земята и извади бутилка с вода от джоба си. Пресуши я до дъно, после отметна глава назад и затвори очи. Мислеше, че е сам. В безопасност.

Сега започваше играта на котка и мишка.

Периферното ѝ зрение улови внезапно мигновено движение. Райли светкавично извърна глава надясно. Този път, вместо потрепенващи листа, видя някакъв мно-

го висок мъж. Непознатият беше облечен в камуфлажен панталон, маслиненозелена фланелка, черни кубинки, широкопола шапка за сафари, а лицето и ръцете му бяха намазани със защитна зелена боя. На гърба си носеше малка раница, а към бедрото му беше привързан боен нож. На рамото му висеше карабина Колт М4.

Какво ставаше тук, по дяволите? Когато непознатият я прикова с тъмния си поглед, тялото ѝ се изпълни с адреналин. Мъжът беше нащрек, но спокоен. Не беше аматьор.

С бързо, точно движение на ръката махна нагоре към Картър. Той знаеше. Кой беше този тип?

После ѝ просветна. Предложението на охранителната компания „Шийлд Секюрити“ да изпрати някой от своите хора. Въпреки отказа ѝ не я бяха послушали. Този тук беше тръгнал най-малко един час след нея, но въпреки това лесно я беше настигнал, без тя или Купър да усетят присъствието му, като се изключеха последните няколко минути. Тъй като повечето служители на „Шийлд Секюрити“ бяха бивши военни, полевите операции и преследването им бяха като втора природа.

Намръщеното лице на непознатия ѝ подсказа, че я смята за пречка. Ако не трябваше да пази тишина, щеше да се изсмее. *Ама наистина, приятелче, нима мислиш, че проблемът съм аз? Тя поклати глава. Това е моето шоу и нямам намерение да се оттегля.*

Без да продума, той отново пое напред с големите си леки крачки. Райли стисна още по-силно пистолета и се изравни с непознатия, а сърцето гумкаше в гърдите ѝ като барабан. Непознатият зави на север и без да са си разменили и дума, тя свърна на юг. Близо до върха траекториите на двамата щяха да се пресекат с тази на Картър.

Никога не бяха тренирали заедно, сигурна рецепта един от двамата да бъде убит. Не познаваха отблизо хода на

мислите или действията на грузия и нито тя, нито той искаха да се озоват директно един срещу друг, ако се наложеше да стрелят по намиращия се по средата Картър.

Райли стигна до върха на хълма, където сред отглежданите за гървесина гървета имаше малък разчистен участък, със сигурност достатъчен да даде на Картър време да забележи нечие приближаване.

Беглецът седеше в отдалечения край на полянката, притиснал опънатия си напред крак с окървавена длан. На земята до дясната му ръка лежеше пистолетът. Дишаше тежко, явно беше почти към края на силите си.

Райли погледна вдясно и откри, че непознатият мъж е изчезнал. Ослуша се. Вятър сред гърветата. Никакво движение. Дух. Какъвто и шум да беше допуснал да стигне до нея до момента, беше го направил с цел да привлече вниманието ѝ. Къде беше отишъл, по дяволите?

Мракът се съгъстяваше; скоро щеше да е съвсем тъмно.

Когато видя как брадичката на Картър се отпуска рязко надолу, тя почувства, че ѝ се отваря възможност за действие. Завърза каишката на кучето за едно гърво и се изправи. Направи няколко крачки напред, прицелвайки се в гърдите на Картър.

Той светкавично отвори очи. В погледа му се четеше гив, отчаян страх, примесен с болка и гняв. От върха на носа му капеше пот. Мръсната му, изцапана с кръв ръка посегна към оръжието.

– Не го докосвай! – извика Райли.

Пръстите на Картър бяха на сантиметри от карабината, когато във въздуха изсвистя курушум и се заби в земята до оръжието му. Картър се гръпна, но после отново посегна. Нов курушум се приземи до крака му. Добре премерените изстрели ѝ спечелиха секундите, които ѝ бяха необходими, за да стигне до карабината и да я обезопаси.

Раненият вдигна изнепеляващ поглед към нея.

– Кучка!

В този момент непознатият излезе от гъсталака и зае позиция зад Райли, мълчалив и бдителен. Тя дръпна бележниците от колана си и ги подхвърли към Картър.

– Закончай дясната си ръка.

Когато Картър я изгледа, непознатият пристъпи напред и се прицели в него с пръст на спусъка.

– Няма да повтарям! – рече Райли.

Картър щракна гривната около китката си.

– Сега презърни дървото и закончай и другата ръка.

– Върви по дяволите!

– Направи го!

Картър изръмжа, но обви ръце около дървото и законча и лявата си ръка.

Непознатият се придвижи към мястото, където бяха паднали изстреляните от него куршуми, извади ножа от прикрепения към крака му калъф, издълба двата патрона от земята и ги прибра в джоба си. Райли беше готова да се обзаложи, че гилзите също никога нямаше да бъдат открити сред дърветата.

– Кой си ти, по дяволите? – поиска да знае Картър.

Райли се втренчи напрегнато в непознатия, опитвайки се да различи чертите на лицето му, което бе скрито под боята, шапката и сгъстяващите се сенки.

Той се наклони едва забележимо напред и докато претърсваше Картър за второ оръжие, му прошепна нещо, което тя не успя да чуе. Картър пребледня.

Райли не го изпускате от мерник.

– Чист ли е?

– Да.

– Ще се справиш ли? – прозвуча спокойно плътният глас на мъжа. Думите му наелектризираха сетивата ѝ и

в душата ѝ се загнезди колебливото усещане, че познава този човек от някъде.

– Разбира се.

Той направи знак на Райли да се отдалечи на достатъчно разстояние от Картър и тихо рече:

– Нека това да си остане между нас.

– Сигурен ли си? Това ще е добра реклама за „Шийлд Секюрити“.

– Никога не съм бил тук.

– Ами Картър?

– Той няма да говори. – Думите му звучаха подчертано сигурно. – Нали така, Картър?

– Да. – Картър гледаше непознатия така, сякаш го беше страх да отмести поглед от него.

Какво ли му беше прошепнал?

Непознатият кимна, обърна се и изчезна сред гърветата.

– Тъпа кучка – процеди Картър. Лицето му беше пребледняло или от болка, или заради отправеното му предупреждение.

Райли си пое дълбоко дъх, за да разрежи натрупалия се адреналин, приближи към Купър и отвърза каишката му.

– Аз ли съм тъпа? Кой е закопчан с белезници за дървото?

Картър подгръпна белезниците и изрече с нисък, дрезгав глас:

– Ще те убия!

Без да обръща внимание на закана му, тя прегледа крака му. Раната все още сълзеше, но саморъчно направеният турникет беше спрял по-голямата част от кръвенето.

– Къде са другите момичета, чиито услуги продаваш?

Картър се намести и сбръчка лице, когато кракът му потърка дървото.

– Нямам никакви шибани момичета.

- Едно от тях в момента е в болницата. Къде са другите?

Той завъртя глава наляво-надясно.

- Не знам за какво говориш.

Райли се изправи, загледана в крака му, сбърчи чело, сякаш потънала в дълбок размисъл:

- Ще трябва да разчиташ на този турникет, докато пристигнат колегите ми.

- Кога ще са тук? - Картър погледна към гъстата гора, която ставаше по-тъмна с всяка изминала минута.

- Идея си нямам - излъга тя. - Може да им отнеме цяла нощ. И чух, че ще вали. - Разнесе се бухане на бухал. - Като изключим черните мечки, останалите животни не би трябвало да те закачат, стига да не заспиш.

Картър направи нов опит да се освободи и металните белезници се връзаха в кората на дървото.

- Не можеш да ме оставиш тук!

- Къде са момичетата?

- Да ти го начукам.

Райли се обърна към Купър.

- Желая ви приятна вечер, господин Картър. Не позволявайте на комарите да ви нахапят.

Мери Бъртън
АКУЛАТА

Превод Мария Чайлд
Редактор Петя К. Димитрова
Коректор Снежана Бошнакова
Дизайн на корицата Ивайла Пеева, Яна Аргиропулос
Предпечат Ивайла Пеева

Американска. Първо издание
Формат 60x90/16
Печатни коли 28
ISBN 978-619-164-412-4

Издава
enthusiast

Запазена марка
на „Алто комюникейшънс енд пблшинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ № 20
тел.: 02/ 943 87 16,
email: office@enthusiast.bg
Книгите на „Ентусиаст“ можете да закупите
от www.enthusiast.bg

Печат РОПРИНТ

ЗА ВСЯКО ПРЕСТЪПЛЕНИЕ ЩЕ ИМА СПРАВЕДЛИВОСТ.

Полицай Райли Тейтъм се отзовава на сигнал за жестоко убийство на млада проститутка и тогава спомени от миналото започват да я преследват. Когато избягала от вкъщи като тийнейджърка, била отвлечена, дрогирана и захвърлена в безсъзнание на улицата. Няма никакви спомени за случилото се - единствено странни проблясъци за миризма на пури и двама мъже, играещи карти.

Клей Бауман, бивш агент на ФБР и стара тръпка на Райли, е новият член в екипа на „Шийлд Секюрити“. Той е измъчван от неразрешения случай на сериен убиец, наречен Акулата, който убива момичета като част от садистична игра на покер. Само едно от тях е оцеляло. Сега Акулата е решен да изравни резултата, а Клей получава смразяващо подозрение: Райли е момичето, измъкнало се от смъртоносното забавление на Акулата, както и негова следваща жертва.

Ще успеят ли Клей и Райли да спрат Акулата, докато той се подготвя да изиграе своята ръка, или убиецът най-накрая ще спечели плячката, която преди е изпуснал?

www.enthusiastr.bg

9 786191 644124

Цена 20 лв.